

Fascinația jocului

Opera *Hänsel și Gretel* de Engelbert Humperdinck... una dintre cele mai iubite creații muzicale pentru copii. Compozitorul german reușește să redea feeria, misterul, puritatea, visarea, teama și fericirea extrem de plastic, printr-o muzică vie, sugestivă, cu melodii ușor de fredonat și reținut pentru micii ascultători, unele alese din repertoriul folcloric al copiilor. Nu este de mirare că opera a atras atenția încă de la compunere, premiera (Weimar, 1893) fiind dirijată de tânărul pe atunci Richard Strauss! Libretul este conceput de sora compozitorului, Adelheid Wette, cea care adaptează basmul fraților Grimm, reinterpretând unele aspecte, omițând altele și adăugând elemente proprii față de povestea originală.

Întâlnirea magică de la Opera Națională bucureșteană a fost o ocazie de regăsire a copilăriei, o

invitație adresată celor mici, părinților și bunicilor în lumea mirifică în care orice vis poate deveni realitate.

Regizoarea Anda Tăbăcaru-Hogea își invită spectatorii și protagoniștii la joc: propune un cadru dominat de elemente ale copilăriei, o lume vie, fascinantă și palpitantă. Alături de personajele principale (Hänsel, Gretel, mama, tatăl, Vrăjitoarea, Zâna nopții și Zâna zilei), pe scenă sunt prezenți o mulțime de copii care le sunt alături celor doi frați în diferite momente. În acest mod, micii spectatori se identifică cu lumea din scenă (în *Preludii* ei creează lumea copilăriei din cărți de colorat și creioane, așa cum și-o imaginează ei). Tot pentru ca cei mici să fie cât mai aproape de protagoniști, coregrafa Simona Șomănescu propune un efect deosebit de sugestiv, creând o atmosferă feerică printr-un simplu fapt: la începutul actului II, licuricii aleargă prin sală, printre copii!

Scenografia este interesant construită. Primul tablou – un decor simplu, dar de efect realizat din obiecte simbolice (panouri, creioane) – m-a dus cu gândul la un buget de criză. Pe parcurs, am realizat că simplitatea debutului s-a transformat treptat – păstrându-și concepția unitară – într-o abundență copleșitoare! Tabloul casei vrăjitoarei Rosina (Actul II) este captivant prin bogăția de culori și realitatea văzută prin ochii copilăriei: o lume de vis în care tortul este cât o casă, iar uriașele bomboane și prăjituri sunt de-a dreptul ademenitoare! Cele două acte relevă, de fapt, două lumi opuse: lumea reală, cu grijile zilei de mâine, văzută prin

ochii părinților (Actul I), și cea imaginară, a copiilor, o lume mirifică a viselor, în care, deși apar și dificultăți, acestea sunt rezolvate în favoarea lor (Actul II). Acțiunea este susținută de tablouri contrastante, care fac ca spectacolul să aibă un ritm susținut, condus cu ușurință către finalul așteptat cu sufletul la gură: nimicirea Babei Cloanța.

Ingenios și jocul de lumini obținut prin mijloace simple: licuricii, luna, cloanța cu mătura, culminând cu focul de artificii din final... Obositoare sunt, totuși, proiecțiile galaxiilor „repetitive” (nu infinite!...). La capitolul surprizelor plăcute, merită menționate prezența îngerașilor „acrobați” (care, prin spectaculozitatea zborului diminuează dramatismul și suspansul poveștii) și apariția zânei nopții (din cer) sau a zânei zorilor (care iese din pământ, adică subsolul scenei).

Tema copilăriei, care apare pe parcurs în diverse ipostaze prin simbolul creioanelor, creează un tablou al copilăriei care poate fi transformat în ochii fiecărui mic spectator, după propria imaginație. Creioanele reapar și în tabloul pădurii, reprezentând copacii, de această dată copaci „vii”, care se mișcă și îi sperie sau îi apără pe cei doi frați rătăciți în întunericul nopții.

Spectacolul vizual este mult mai de impact decât cel muzical. Abundența elementelor scenografice fac ca amintirile decorurilor și a costumelor să rămână mult timp în mintea spectatorului. Și asta chiar dacă interpretarea orchestrei (dirijor Vlad Conta) a fost una corectă, iar garnitura soliștilor din a doua seară, la care am asistat, a oferit o interpretare de calitate, proaspătă, strălucitoare de multe ori. Am remarcat spontaneitatea protagonistelor Maria Jinga (Hänsel) și Ioana Mitu (Gretel), dar și a baritonului Valentin Racoveanu (în rolul vrăjitoarei). Și basul Ion Dimieru (în rolul tatălui) s-a evidențiat printr-o interpretare naturală, creând un cuplu potrivit alături de soprana Ana Maria Comșa (în rolul mamei).

Adriana Urmuzescu și Anda Tăbăcaru

Un spectacol reușit, redat în limba română (din păcate de multe ori greu de înțeles, chiar de către noi, părinții). Aplauzele spontane ale copiilor pe parcursul reprezentației au fost un real argument că „beneficiarii” acestui spectacol au trăit cu sufletul la gură povestea și jocul, alături de eroii lor preferați.

Luminița CIOBANU